

[Bodil Koch.]

— og heri adskiller vi os lykkeligvis ikke principielt fra de andre Partier —, at Arbejdet for at forbedre Familiernes Kaar og Omsorgen for Mødrenes og Børnenes Vel maa staa i allerførste Linie i den politiske Front. Det er først og fremmest et Spørgsmaal af rent økonomisk Art, men det har langt videre Sigte. Kun den Forsørger med Børn i sin Varetægt, kun den Moder, der kan se en nogenlunde betrygget Fremtid i Møde, og hvis Tilværelse ikke gaar helt op i en fortvivlet Kamp for at klare Dagen og Vejen, vil være i Stand til at faa den Harmoni i sit Sind og den Ro i sin Færden, som er den første Betingelse for, at hun i egentlig Forstand kan blive Opdrager af en sund og lykkelig Børneflokk. Den, som vort Lands demokratiske Fremtid ligger paa Sinde, maa derfor først og fremmest vende sin Interesse mod Barnet, Spiren til den nye Slægt, og derigennem mod Moderen.

Der er flere Smaaændringer i det foreliggende Lovforslag, som viser Forstaaelse for dette. Jeg tænker her paa Ændringen af § 228, hvorefter det slaas fast, at en Enke ikke, saadan som det nu er Tilfældet, skal miste Retten til Bidrag, selv om hun indgaar nyt Ægteskab, og ganske særligt tænker jeg paa, at man totalt har ophævet den Forskel i Normalbidragenes Størrelse, som efter gældende Lovs § 7 sættes imellem Bidrag, der ydes til Børn født i og uden for Ægteskab. Dette er af fundamental Betydning for Vurderingen af dette Lovforslags menneskelige Holdning. Ogsaa for Adoptivbarnet er der sket en Ændring, idet Adoptivbarnet nu stilles ganske paa lige Fod med Barnet født i Ægteskab. Jeg kan ogsaa nævne Ændringen af § 183, hvor Nr. 6 bortfalder og dermed Kravet om, at Børnene skal undgælde for Forældrenes mere eller mindre tvivlsomme Opførsel. Enten maa Barnet i alle Tilfælde have Mulighed for at nyde godt af Normalbidraget, eller ogsaa maa Hjemmet anses for saa slet, at Samfundet maa være forpligtet til at fjerne Barnet derfra. Naar jeg med nogle Eksempler vil klargøre, at dette Lovforslag sigter imod bedre end den nugældende Lov at varetage Barnets Tarv, kan jeg ydermere pege paa Ændringen af § 8, som i sin nuværende Form hindrer en fraskilt Moder i at faa Børnebidrag udbetalt forskudsvis, hvis det kan paavises, at hun blot en enkelt Gang har staaet i Forhold til sin tidligere Ægtefælle. Lovforslaget understreger nu, at kun hvor de tidligere Ægtefæller atter er flyttet sammen eller vedvarende staar i Forhold til hinanden, skal denne Bestem-

melse træde i Kraft. Naar man ikke helt kan ophæve denne Paragraf, skyldes det, at man maa sikre sig, at et Forældrepar ikke pro forma lader sig skille for derved, saafremt deres økonomiske Situation er saa ringe, at den berettiger dertil, at faa udbetalt Børnebidrag af det offentlige.

Lægges disse forskellige Smaaændringer i Lovforslaget sammen, giver de som sagt i en smuk Mosaik et Helhedsbillede af Lovens Tendens. Jeg kunde have nævnt flere Eksempler, men dette maa være tilstrækkeligt. Jeg skal derfor vende mig til de to førnævnte Hovedspørgsmaal, Lovforslaget rummer: Normalbidragenes Størrelse og Indtægtsgrænsen for forskudsvis Udbetaling.

Hvad Ansættelsen af Normalbidragets Størrelse angaar, anser jeg det for rigtigt, at man har forladt det gamle Princip, hvorefter Bidragene reguleres i Forhold til, hvad den gennemsnitlige Plejelsen er i et godt Hjem paa den Egn, hvor Barnet forsørges, og i Stedet for vurderer Summen i Forhold til det faktisk foreliggende Pristal. Det hedder nu: Barnets Forsørgelse skal være forsvarlig og ikke ringere end i et godt Plejehjem. Men naar dette er sagt, kan jeg ikke tilbageholde min Beklagelse af, at Socialministeren ikke har ment det gør ligt at forbedre Normalbidraget mere, end Tilfældet er. Jeg er ganske klar over — og det er vel alle i denne Sal pinligt klare over —, at vi er i en for vort Land ualmindelig daarlig økonomisk Situation. Men der er noget meget bittert ved, at vi stadig gennemlever Tider, hvori vi med den største Selvfølgelighed drøfter Muligheden af Militærbudgetter paa baade 200 og 300 Mill. Kr. og mere end det, medens vi har paa Fornemmelsen, at vi helst skal falde paa Næsen af Betagelse, naar Finansministeren kan gaa med til at ofre et i Forhold til Militærbudgetterne latterligt lille Antal Millioner paa danske Kvinders og Børns forbedrede Vilkaar. Og saadan er det jo.

Jeg staar ikke her for at varetage den finansministerielle Strategi, men jeg mener, at mit Ansvar er at tænke Tingene igennem, saadan som de tager sig ud fra de danske Mødres Side, der lever i alt for trange Kaar, ladt alene paa den ene eller den anden Maade i Tilværelsen. Jeg er ganske klar over, at Lovforslaget, som vi her har til Behandling, ogsaa dækker den Mand, som er Eneforsørger, men i Praksis ved vi alle, at det egentlige Problem, som Kapitel 15 og 16 i Forsørgsloven omfatter, er Problemet om Enkerne og de fraskilte og ugifte Mødre. Og jeg maa dér sige, at i Betragt-